

הלכה למעשה

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך חיים שפיטץ שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קליבלנד וויטס

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (51). Separation of Meat and Dairy.
Before the *Yamim Tovim*, we had been in the middle of a series explaining the rules of *Issur V'heter* in the kitchen. Among the topics we discussed were **Nat bar Nat** - a secondary taste, **Aino ben yomo** - a taste that's been in a vessel for more than 24 hours, **Davar charif** - sharp items, **Yad soledes bo** - a heat that causes one to pull his hands away, etc. We will now continue this series by mentioning mistakes and mix-ups in the kitchen, how to proceed after a mishap occurs, and how to ask a *shailah*. Let us begin by taking a classic kitchen mix-up as an example.
When Does an Item Need Kashering? If, on Friday afternoon, chicken soup is on the stove, and the lady or her well-meaning child took a *milchig* spoon to mix it or to taste a bit of soup, there are three relevant questions to be asked. Is the soup permitted, or not? Does the spoon need *kashering*? Does the pot need *kashering*? The first thing to determine is whether the *milchig* spoon had a hot, *milchig* contact in usage or washing, during the last 24 hours. If not, the soup and pot are not affected. However, the spoon will still need *kashering* if the soup in the pot was *yad soledes bo*. The reason why the soup and pot are permitted is

בין הריחיים - תבלין מדף היומיומי - נדרים ג'

Our *Gemara* says it is possible to be *oiver* בלא תאחר if he said "I will not leave this world without first being a *nazir*". Since we are *oiver* למינתה, he must accept *nezirus* on himself immediately. If he does not, he is *oiver* בלא תאחר. The *Gemara* compares this to a case where a *Kohain* gives his wife a *gi* & says it should be *hal* one hour before I die. Since we are *oiver* למינתה she may never eat *Terumah*, as this might be the hour before he dies. The *ר"ן* points out that these 2 cases are not exactly similar. Because if the *nazir* does eat *Terumah* & her husband doesn't die in the next hour, she was not *oiver* anything. In our case the *ר"ן* explains, when someone makes such a statement of *nezirus*, it's as if he is accepting on himself to be *oiver* instantly (because of the concern he might die any time), therefore, if he doesn't accept *nezirus* immediately he is *oiver* בלא תאחר.

The *נשח"ג* (נסח, אות יג) מנחת חינוך brings the **רמב"ם** that says if one says "הריני נזיר יום אחד לפני מיתתי", since we are *oiver* למינתה, he must be a *nazir* forever, as this day might be the day before he dies. The *רמ"א* explains that even though he is technically accepting only a 1 day *nezirus* on himself, the *Rambam* holds that this means if there are 30 days for the *nezirus* to last, then it lasts for 30 days. But if there aren't 30 days available, then it won't last 30 days but the *nezirus* it is still *hal*. The *רמ"א* brings this case but changes the statement from 1 day before I die, to 30 days before I die. Why does the *רמ"א* change the case from 1 day before I die like the *Rambam* says, to 30 days before I die? Explains the *רמ"א*, the *רמ"א* is arguing on the *יסוד* of the *Rambam* & he holds that there must be 30 days available for the *nezirus* to be *hal* on, therefore accepting *nezirus* the day before he dies, is not *hal*, for a different approach.

There are different *reshuyot* that come up throughout the entire *ש"ס*. Later in our *mesechta*, we will learn that the *חכמים* were *oiver* למה שישנוק when making a *nedar*. For example, one should not say "לה' קרבן" because we are concerned that after he says the word 'לה' before he has a chance to say "קרבן" he might die & as a result, he will be *oiver* לבטלה. Even though this is a *mevul* solution, since there is an easy solution, we are *oiver* למה. Therefore, to avoid this issue totally, one must say it in this order - "קרבן לה".

הוא היה אומר

R' Yosef Chaim Sonnenfeld ז"ל would say: Why it is that when the world makes more and more scientific discoveries, it begins to believe in the Almighty less and less? Before any construction project, people first develop building plans for a structure and later create or purchase materials needed for it. With the *Dor Haflaga*, when the people came to the idea of building a tower, they sought to use rocks. Since they did not have proper stones to build in that area, they had to solve their lack with the invention of bricks. When they figured out how they could build by making bricks, they decided that they were just as creative as *Hashem* - and decided that they didn't need Him in their lives. Science is exactly the same!"

A Wise Man would say: "Remember, if roses were not special, weeds would not envy them."

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533

* Improve your connection with 'T all the time! ... (SIGN TOO!)

103,902+ apprx verifiable signatures 855.400.5164 Text 900.917.9309 kvodshomayim.org

Mazel Tov to the Neeman & Joseph families on the marriage of Moshe & Elisheva. May they be zoche to build a bayis neeman b'Yisroel

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעינתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

Torah Tavlin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת נח - ד' מרחשון תשפ"ג Shabbos Parshas Noach - October 29, 2022

הדלקת נרות שבת - 5:39 זמן קריאת שמע / מ"א - 9:26 זמן קריאת שמע / הגר"א - 10:02 | סוף זמן תפילה/הגר"א - 10:52 זמן לתפילת מנחה גדולה - 1:10 | שקיעת החמה שבת קודש - 5:56 | מוצי"ק צאת הכוכבים - 6:46 | צאת"כ / לרבינו הם - 7:08

טיב התבלין

מאת הגאון רבי גמליאל הכהן רביעוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיר הקודש

הקב"ה, ואף על הברואים הפחותים ביותר, וכך מסופר: בשנת המבול, שורו כל החיות עם נח בתיבה, עבר העכבר בפני חוג החתולים, ושמע העכבר אך שהחיה אמר לבן זוגו: מקובל אצלי מפי אמי שבשרו של זה המין העובר לפנינו הוא טוב ונחמד מאוד למאכל. והבין העכבר שעליו להימלט תיכף ומיד, אך לא היה לו מקום שיד החתול אינה מגעת לשם, ועשה הקב"ה נס, ומצא העכבר חלל בתוך עובי כותל התיבה ופי החלל היה צר, באופן שרק הוא היה יכול להיחזק בו, ובכך הצליח להתגונן מהחתול שביקש את נפשו. החתול לא היה יכול להשלים עם העובדא שהצליח העכבר להתחמק מידו, ולשם נקמה הכניס את ידו בתוך אותו נקב צר ובצפרניו עשה קרע בשתי העיניים. והיה העכבר שותת דם, והופיע לפני נח לקבל על החתול שגרם את סבלו. כראות נח את צפרו ריחם עליו מאוד, ורצה לאחות את הקרע שבשפתו, אך בחינתו בתיבה לא היה לו האמצעים לכך, והשיא עצה להעכבר שכשילך החתול לישון יחחק הוא העכבר כמה שעדות משערתיו הארוכות של החתול, כדי שישמשו אלו לחוטף תפר, ואכן כן עשה העכבר, וכשהביא את שללו טיפל בו נח במסדרות. בכך גילה נח את רגשותיו לכל בריה וצעריו מפניו צערם. ומסיים שם המדרש שכתוצאה ממצעים כעין אלו, זכה והיעדיה עליו התורה שהיה 'איש צדיק'.

וכן שמעתי פעם אימרה המפרשת את מאמרו של רבי עקיבא (ב"ד כו, ז) שאמר על הכתוב (ויקרא יט, יח) 'ואהבת לדעך כמוך' שזה כלל גדול בתורה, שהכוונה היא: 'זה', מצוה זו של 'ואהבת לדעך כמוך' הינו כלל לכל מי שהוא 'גדול בתורה'. כלומר, אם תתבונן יתברר לפניך שכל אלו שזכו לתואר 'גדול בתורה', כולם היו והיו גם ורדיין מאוד במצוה זו של 'ואהבת לדעך כמוך', מצוה זו הייתה תמיד נר דלגליהם, תמיד הצטערו עם צרת הוולת, ותמיד היו הוגים במחשבותיהם האך להטיב עם הוולת, ומצוה זו היא שהכשירה אותם לתורה, ובוכותה התעלו והתרבו בתורה.

וגו'... וביאר רש"י מהו כוונת הקרא שבעוד ז' ימים יתחיל המבול, שו' ימים אלו הם ז' ימי אבל של מתשלח הצדיק, שחס הקב"ה על כבודו ועכב את הפרענות. ויש להקשות מדוע לא המת הקב"ה את מתשלח ז' ימים קודם שהתחיל המבול כדי שתהא ימי האבלות נגמד קודם הזמן שהקב"ה קבע להתחיל את המבול?

ונראה לומר, שמבואר מזה שלא המת הקב"ה מתשלח עוד ז' ימים קודם שהתחיל המבול, היינו משום שבאותו ז' ימים הקב"ה היה מצפה ומחכה, אפשר בו' ימים האחרונים קודם שזמן שקבע להתחיל המבול, אפשר באותו זמן יחזרו בתשובה, ועדיין לא התייארה הקב"ה מלקבל תשובתם אם יחזרו בתשובה, ואילו יחזרו בתשובה, לא היה שום צורך להביא המבול, וע"כ לא היה שום סיבה שימות מתשלח, שאינו ודאי שיהיה מבול. וע"כ היה צורך לעוד ז' ימים, שרק אחר שכלו כל הק"כ שנים שלא עשו כל הדרך תשובה או היה צורך להמבול.

וחיזונו מזה עד היכן הקב"ה מחכה ומצפה לתשובת רשעים, ואין לומר שהקב"ה אינו רוצה בתשובתך, שהרי אפילו רשעים גמורים כדור המבול שהיו מושחתים ביותר, מ"מ הקב"ה היה מצפה לתשובתם. וכל זה מפורש ברברי המדרש (קהלת רבה פ"א): "כל זמן שאדם חי הקב"ה מצפה לו לתשובה, מת אבדה תקותו... ומפני שלשה דברים אמר ר' יאשיהו הקב"ה מאריך פנים עם הרשעים בעוה"ז, שמא יעשו תשובה", ע"כ. והרי מפורש בכל הנ"ל.

ונה מצא חן בעיני ה'. אלה תולדת נח מה איש צדיק תמים היה בדרותיו... (ו-חג) - מיהו צדיק?

אלו המקראות אפשר לדרושם סמוכין, ויהיה זה הדרש כ'אסמכתא' על מה ששינונו במשנה (אבות ב א): רבי אומר: איוהו דרך שררה שיברד לו האדם, כל שהיא תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם. ופירש הרע"ב ח"ל: 'שיהא נוח לו, ויהיו נוחין בני אדם ממנו. וזה יהיה, כשילך בכל המדות בדרך האמצעי ולא יטה לאחד משתי הקצוות. שאם הוא כילי ביותר, יש תפארת לו, שאוסף ממון הרבה, אבל אין בני אדם מפאריין אותו ממנה זו, ואם הוא מפורד יותר מן האדם, בני אדם המקבלים ממנו מפאריים אותו, אבל אינו תפארת לעושה ואינו נוח לו, שהוא בא לידי עניות שבביל כך. אבל מדת הנדיבות שהיא אמצעית בין הכילות והפזור, היא תפארת לעושה, ששומר את ממונו ואינו מפזר יותר מן הראוי. ותפארת לו מן האדם, שבני אדם מפאריים אותו שנותן כמו שראוי לו ליתן. וכן הדין בשאר כל המדות; ע"כ.

על פי אלו הדברים אפשר לפרש 'גנו' מידת 'גנו' הנקראת בלשון ח"ל 'תפארת' זוהי המידה ש'מצא חן בעיני ה'' ולכך קבע רבינו הקדוש שזוהי הדרך הישרה שיברד לו האדם; וממשיך הכתוב לפרש המינוח למידת ה'גנו' וה'תפארת': הראויה, ואומר 'אלה תולדות' כלומר, אלו יהיו התוצאות של הדרך המיונה 'נח גנו' - שיהיה ב' פעמים 'גנו' וכלשון הרע"ב: שיהא נוח לו, ויהיו נוחין מן אדם ממנו. והיה ההולך בדרך הממוצעת הוא איש צדיק. כי זהו הדין של הצדיק מצד אחד, עליו להטיב ולהתחסד עם הבריות, ומאידך עליו להיות יחיד מלאהדות בה באופן שלא תהיה ביכולתו להחזיק מעמד הלאה, ואכן במדרש רבתי מסופר שזה היה מהותו של נח, נח היה מלא רחמים על בראיו של

עדותיך אתבונן

לפניו מאת הרב אברהם הנטא אבשימן שליט"א, בעל שדה אברהם

עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מכות ומחזין בכפר (ו-ד) - לימוד נפלא שהשי"ת מחכה לתשובת הרשעים פ"ש"י: הרבה ריחו והצלה לפניו, ולמה הטריחו בבנין זה, כדי שידאורו אנשי דור המבול עוסק בה מאה ועשרים שנה ושואלין אותו מה זאת לך, והוא אומר להם עניד הקב"ה להביא מבול לעולם, אולי שוברי, ע"כ. הרי הטעם שהקב"ה הטריח נח בבנין התיבה בזמן גדול כזה, לק"כ שנה, משום שהקב"ה רוצה בתשובת הרשעים שבאותו הדרו, וכשדאו כל העולם שנח היה בונה התיבה לזמן גדול כזה, אתו וישאל אותו ע"ז, והשיב להם, שהקב"ה מביא מבול אם לא יחזרו בתשובה. חזינונו מזה יסוד גדול ונורא, שהגם שכל העולם כולו היו עוברי עבירות ומחורות, והיו מושחתים כל כך, שגם ג' טפחים של האדמה היה צריך להיות נמחק ע"י המבול (עי' רש"י פסוק ג') ואעפ"כ, הקב"ה רצה שיחזרו בתשובה, והיה מצפה ומחכה ק"כ שנה, שמא יחזרו בתשובה. הרי חזינונו מזה גדול הרחמים של הקב"ה, שאע"פ שזמן הדין ראי לכלייה מחמת החטאים, מ"מ השי"ת יש לו מדת רדחמים אחר שחטאו ואינו מעניש מיד. ומ"מ הקב"ה מחכה לתשובת הרשעים ואפילו רשעים כדור המבול, אם יחזרו בתשובה, הקב"ה לא היה מביא המבול. ויש להתעורר עוד לזה דת' (פסוק ד): 'כי לימים עוד שבעה אנכי ממשיך על הארץ

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews • www.chickensforshabbos.com • The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZEDCO expense

מעשה אבות ... סימן לבנים

ויבאו אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים ... (ו-ז)

The **Ramban** writes that Noah had to go out and collect pairs of the kosher animals since these animals were destined to be offered as *korbanos* (sacrifices) and *Hashem* did not decree that they should come to Noah of their own accord. Living creatures are created with an instinct for self-preservation. This is an element of *Yashrus*, fairness, with which *Hashem* created the world; i.e., it is only fair that every creature have the instinct to preserve its own life. However, the instinct for self-preservation could not drive the kosher animals to the Ark, since going there meant that some of them would eventually die on the altar. It is true, observes **R’ Simcha Zissel Broide ז”ל** (*Rosh Yeshivah* of *Chevron*) that these animals would preserve their lives for a full year by being in the Ark rather than outside in the flood waters. Nevertheless, it would not have been *yashar* for *Hashem* to implant in these animals an urge to go to their own deaths.

One of the darkest times in Jewish history was the era of Shabsai Tzvi, *ym”s*, a false messiah who succeeded in deluding thousands of Jews into believing that he was the long-awaited redeemer. Born in Turkey, he taught radical new notions based on the *Kabbalah* and ultimately converted to Islam, dashing the hopes of the masses, who had trustingly placed their hopes in him. Unfortunately, even after he died, his legacy lived on and a man by the name of Yaakov Frank led the movement. At its peak he had about fifty thousand followers, of which more than half eventually converted to a different religion. Because Shabsai Tzvi had been proven to be a fraud years previously, the leading *Rabbanim* in Poland and the surrounding countries were quick to harass and excommunicate Frank and his teachings.

Eventually, Frank informed Mikołaj Dembowski, the Catholic Bishop of Kamieniec Podolski, in Poland, that his group had rejected the Talmud and would only recognize the sacred book of *Kabbalah*, the **Zohar**, which makes no contradictory statements to the Christian doctrine of the Trinity. The bishop took Frank and his followers under his protection and in 1757 arranged a religious dispute between them and the *Rabbanim* of the traditionalist community.

The Anti-Talmudists presented their prevaricated ideas, which began the intense dispute. The bishop sided in favor of the Frankists, as was expected, and ordered the burning of all copies of the Talmud in Poland. Ten thousand volumes were destroyed, which was a tremendous loss for Jewish scholarship and the limited libraries of that era.

Two years later the Frankists accused the traditional Jewish community of a blood libel and again subjected the *Rabbanim* to a religious dispute, grander and more impressive than the previous one. One of the rabbis chosen to debate was **R’ Yitzchok Schorr ז”ל**, one of the great Jewish leaders of the time and a *Rebbe* of the **Baal Shem Tov ז”ל**.

As the debate got underway, R’ Schorr turned to Yaakov Frank with obvious disdain and disgust and asked him how he can so brazenly reject all the laws of the *Torah*, when he knew he was wrong. Frank in return explained that all the laws of the *Torah* were only relevant until the era of the messiah and since Shabsai Tzvi was the messiah and he had already arrived, the *Torah* has now changed! “Prove it,” R’ Schorr challenged him. “You cannot make such a statement without proof.”

“Ok,” Frank replied. “We will ask your parents! They are in the world of only truth, let them tell this to you.”

Yaakov Frank, a master of mysticism and sorcery, muttered a few words and incantations and suddenly, R’ Schorr’s parents appeared! Frank asked for confirmation of his proclamation and amazingly, they confirmed it!

Taken aback, R’ Schorr turned to Frank and said, “If the *Torah* has indeed changed than there is no prohibition for a child to hit his parents. Correct?” Yaakov Frank warily nodded his head in confirmation. R’ Schorr than proceeded to hit his “parents” with a stick until they fell to the ground. However, the moment they hit the ground, their appearance changed and they were not human anymore but rather two dead dogs that Frank had magically altered to appear as humans!

Forced to concede that the Frankist movement was nothing more than a fraud, the bishop punished Frank and his followers! He then ordered them to shave half their beards so people can distance themselves from their wicked influence.

תורת הצבי על הפטרות A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R’ TZVI HIRSCH HOFFMAN

Yeshaya HaNavi reminds us of *Hashem’s* promise to never again bring such a flood upon the earth no matter what the circumstances would be. Interestingly, *Chazal* say that neither Noah nor his children, slept for the twelve months prior to the flood since they were constantly busy, day and night, tending to the constant and varied needs of the animals. But if this was a “family project” why does the *Navi* refer to the *mabul* as only “the waters of Noah?” Why are his children not mentioned at all?

R’ Chaim Ephraim Zaitchik ז”ל explains that although Noah’s family did indeed help him care for the animals, they did so only out of respect for their father. At the outset, their belief system and actions were not too different from

the rest of the world, however, due to the respect they held for their father and his beliefs, they labored day and night alongside him. It is a testament to their esteem for their father that they acted this way. But although they were saved from the flood waters for their good deeds, *Hashem* did not credit them fully since they did not believe in the *mabul* fully.

This idea brings out another point and underscores the concept brought by *Chazal* of “לשמה בא לשמה” - “a deed not done for its own sake will ultimately lead to it being done for its own sake.” For even though they didn’t fully believe in the destruction of the *mabul* right from the outset, since Noah’s children ultimately did what *Hashem* asked them to do, they were indeed saved from the flood.

ישראל אך נח ואשר אתו בתבה ... (ז-ח)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R’ CHAIM YOSEF KOPMAN ז”ל

מחשבת הלב

Chazal denote that the word “*ach*” is an expression of *miyut* - of exclusion. Rashi cites a few *pshatim* to explain how this works. In the last one, he cites the famous *Chazal* that the lion attacked Noah inside the *teivah* because he was late one day in bringing its food. This begs an explanation. Noah was literally *moser nefesh* tending to the task of feeding an entire zoo of animals, day and night, 24/7. Does one act of tardiness deserve such severe repercussions?

I once heard the following *pshat*. This lion wasn’t just an ordinary lion. He was the last of two lions left alive on earth. Each species was on the verge of becoming extinct. When you deal with an endangered species it requires an even greater sense of dedication and urgency. Thus, seemingly on Noah’s level, there was a drop more zealotry that could have been utilized.

Thinking back to the generation of the *she’aris haplaita*, this idea comes alive. The *Yidden* who were saved from the inferno of the Holocaust lived with this sense of mission. They were the last Jewish survivors and *Klal Yisroel* was on the brink of extinction, *chas v’shalom*. They had such a passion to build and rebuild the world that once was. And with much *siyata d’shmaya* and assistance from Above, they were successful.

This *machshava* can pertain to us as well. We live in an unsurpassed generation where we have so much good. The sheer number of *Bnei Torah* are astronomical. Yet, we sometimes struggle with the question of, “Do I really make a difference, I’m just a drop in the bucket.” If everyone says or feels that way, we will remain stagnant. We all must live, at least a little bit, with the mentality that I’m the last of my kind and I can and will *be”H* make a difference. If we live with this ideal, our entire *avodas Hashem* will become electrified and be felt by our children. Inspiring and elevating the next *dor*. *kein yehi ratzon!*

משל למה הדבר דומה

קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם ... (ו-ז)

משל: There was once a wealthy businessman who ran into financial trouble. He asked a few friends to lend him some money but he just couldn’t get back on his feet. One deadline after another passed and he was only able to pay back a partial amount of what he owed.

After a while, his friends decided they waited long enough. After discussing their options, it was decided that the time had come to take action. One fine morning the unfortunate businessman gets a knock on the door to find his “friends” standing there. “We want our money back,” they said sternly.

“Please,” he begged with tears in his eyes. “I have a profitable business venture taking place this week. Next week, I promise to pay you back everything I owe.”

Not wanting to destroy their friend, they agreed to wait until the following week. But that was as far as they’d go.

ויהי הנשם על הארץ איבנים יום וארבעים לילה ... (ז-ח)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R’ GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

When we think of Noah, we immediately focus on the *Mabul*, the heavy rains that brought a surge of raging waters with such destructive power that they literally destroyed the entire world. A tornado, hurricane and tsunami put together, do not come close to the terror and havoc that resulted from the “מי נח” - the “Water of Noah.”

The rain cycle is quite miraculous, designed by the Creator of the World in His infinite wisdom to sustain the world. The oceans of the world hold 97% of the world’s water. Two percent is frozen in the polar ice caps. The constant recycling of the remaining one percent provides us with all the water we use! It is amazing that all the water in the entire world’s atmosphere only equals about 10 days of normal rainfall! If water was something that is used up like gas or oil - we would run out of water very quickly. But because water gets re-used over and over, we do not have this problem.

Water is an incredible liquid. It is a combination of two atoms of hydrogen and one atom of oxygen. Each of these two gases alone cannot feed us, yet when they combine together they form the wonder-liquid from which we live. Would this not be so, the water vapor in the air would never condense and form clouds! Snow wouldn’t fall in the winter, and if it snowed, it would never melt. Although the oceans are full of salty, undrinkable water, it vaporizes into the atmosphere and becomes a blessing for us. It has no color and no smell. It is pure! We cook with it, bathe in it, it regulates our body temperature, moves out our wastes, lubricates our joints, helps to digest our food - and don’t forget swimming!

A rainy day is often called, “nasty weather”; a “rotten summer” means it rained a lot; “the weather was just awful” implies that we do not like to be inconvenienced and thus spurn this most wonderful blessing. Let’s appreciate the magnificent gift of rain from our Beloved Father and, even if it is inconvenient and even if you get wet, please don’t ever call rain nasty again!